

„Кога се е пукнала майко
Таз хубава пролет. . . .“

Врачката поема на друга страна по друма. . . .

Слжнцето трепти на залез.

Чучулигите пеят из висините; овчарче подкарало стадо
към село е надуло меден кавал; пошушва лек вечерник и
песента на Мечкаря, който се изгубва зад вжрбите, се носи
като ехо в настъпващата вечер.

КАРТИНА ПЪРВА.

Пред гергйовденска топла тиха, вечер. От далеч, над село,
се носи звън на хлопотар; изблейват овце; а из близки по-
яти се обаждат крехки гласчета на агнета. — Насреща по
падини и чукари тряптят златисти мрежи на гаснащи лъчи
от залезваще слжнце, клюмнало зад стржмен чукар, към гор-
ни пролом.

Сред широк двор в село, засенчен от нацжвтели овош-
ки, се белей висока къща. Доле пред трема, измазан и минат
с тжнки первази, е вжрзано шарено агне. Между овошките
се издига висока стволестна топола, до чийто джнер чучуни-
же камена чешма с мряморно корито, из десния край на ко-
ето водата се прелива и на бистро ручейче се извива и ла-
катуши край избуял здравец, бели зюмбили, червени лалета
и модри теменужки.

I.

Пред трема е застанала Хаджи Гена, прекарала пора-
жена, ала още джржеллива, с запретнати над лакте ржжави-
както е работила из градината, а пред нея невжстен юнош
Илийчо туку що влезал, не сварил да сложи от рамена
зеленина: борика, бук, глок.

Към задния ход на градината се чува издржнкване на
праздни менци: личи си, че некой ги взема с кобилица на рамо.

Илийчо. — (Като бжрше потно чело) Байчо Косю праща
борика, бук, глок.

. . . . Да си окичите къщата тази вечер. С зеленина от
Балкана да посрещните Гергйовден!

Х. Гена. — То байчо ти Косю никога не ни забрява.
Току

(Менците издржнкват по-силно: личи си, че некой тржгва с тех).

Х. Гена — (Привежда се зад трема и като погледва, посмиржщя
вежди).

— Я се повжрни, Калино, че Косю пратил зеленина да
си окичим.